

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Ocsenás Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Hajdú Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen 6.366.366,- Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2009. február 26. napján kelt 14.G.40.116/2008/19. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000,- (Egyszázezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A peres felek között 2005. július 21-én háromféle típusú útépitési zúzalékra vállalkozási szerződést kötöttek azzal, hogy a szállítás kezdete 2005. július 22-e és az alperes saját gépjárművel végzi a fuvarozást. 2005. augusztus 29-ig az alperes 1.243,7 tonna 20/60-as kőzúzalékot szállított el. 2005. augusztus 31-én az alperes úgy kért árajánlatot, hogy a kőanyag szállítását is a felperes végezze. A felperes 3.080,- Ft + áfa tonnánkénti árra adott ajánlatot, amit az alperes elfogadott. Ennek alapján az alperes a kőanyagon felül a szállítást is megrendelte 2005. augusztus 31-től szeptember 7-ig. Ezt követően a felperes végezte a szállításokat, az alperes azonban a felperes által kibocsátott számlákat csak részben fizette meg. Az alperes négy számlából összesen 6.672.619,- Ft-ot nem fizetett ki, ezért a felperes az elsőfokú bírósághoz benyújtott keresetében az alperest 6.672.619,- Ft, ennek az egyes számlák esedékességétől a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte, vitatva a jogalapot és az összegszerűséget is. Egyúttal hat számla vonatkozásában összesen 10.388.622,- Ft erejéig beszámítási kifogást terjesztett elő.

A Fejér Megyei Bíróság a 2008. január 10. napján kelt 14.G.40.084/2006/39. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 6.672.619,- Ft-ot, 1.933.753,- Ft után 2005. szeptember 6. napjától, 976.354,- Ft után 2005. szeptember 13. napjától, 3.037.579,- Ft után 2005. szeptember 27. napjától, 724.933,- Ft után 2005. november 11. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű késedelmi kamatát, 330.000,- Ft + áfa összegű ügyvédi munkadíjat és 219.748,- Ft eljárási költséget.

Az alperes fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a 2008. június 26. napján kelt 14.Gf.40.148/2008/5. számú részítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének a marasztalást tartalmazó rendelkezését helybenhagyta; az alperesnek a 8. sorszám alatt előterjesztett beszámítási kifogása körében az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alperes által előterjesztett beszámítási kifogást nem vizsgálta és nem bírálta el, arra vonatkozóan a felperest sem hívta fel nyilatkozattételre.

Meghagyta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak, hogy a megismételt eljárás során a beszámítási kifogás körében a tényállást fel kell derítenie, a bizonyítási eljárást követően kell állást foglalnia az alperesi beszámítási kifogásról, aminek elbírálása körében vegye figyelembe a másodfokú eljárás adatait is.

A megismételt eljárásban az alperes az elsőfokú bíróság felhívására úgy nyilatkozott, hogy a beszámítási kifogását 6.366.366,- Ft összegre tartja fenn. A beszámítási kifogás jogalapja körében hivatkozott a 2005. augusztus 31-én Gánton kelt levélre, amely igazolja azt, hogy a felek között az volt a megállapodás, hogy az ezt követő felperes által teljesített szállítások esetén a fuvar- és anyagköltséget együttesen 3.080,- Ft-ban határozták meg. Állította, hogy ezen megállapodás után a felperes által kibocsátott számlák nem ezen összegszerűség figyelembevételével kerültek kiállításra, ezért 6.366.366,- Ft-ot a felperes nem a szerződésnek megfelelően számlázott ki.

A felperes az alperes beszámítási kifogásának az elutasítását kérte, változatlanul azt állítva, hogy a 3.080,- Ft + áfa csak a szállítás költsége volt, az nem foglalta magában a kőnek az árát, ami egyébként sem volt egységes, mivel a felperes különböző kőfajtákat szállított az alperesnek. Hivatkozott továbbá a másodfokú eljárás során csatolt, az alperes fellebbezése mellékleteként szereplő 2005. augusztus 31-én és 2005. szeptember 12-én kelt megrendelésekre.

A Fejér Megyei Bíróság a 2009. február 26-án kelt 14.G.40.116/2008/19. számú ítéletében az alperes beszámítási kifogását elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 100.000,- Ft perköltséget, az államnak külön felhívásra 400.360,- Ft eljárási illetéket.

Határozata indokolása szerint **M.I.**, az alperes képviselője fenntartotta azon állítását, hogy szóban állapodott meg **H.T-val** és a 3.080,- Ft + áfa az anyagnak az árát és a szállítás költségét is magában foglalta. **H.T.** a tanúvallomásában arra hivatkozott, hogy a 3.080,- Ft/tonna + áfa csak a szállítás költsége volt, ebben a kő ára nem szerepelt. Ugyanezt erősítette meg tanúvallomásában **O.Gy.** is, aki előadta, hogy a kőmennyiség árára vonatkozóan korábban már megállapodást kötöttek, három különböző termékről volt szó, amelynek tonnánkénti ára 1.100,- Ft, 1.400,- Ft és 1.450,- Ft volt.

A felek között a megállapodás a szállítások felperes által történő megszervezésére, nem vitásan szóban jött létre. Tekintettel a szóbeli megállapodásra, valamint a feleknek a perben tett eltérő nyilatkozatára, a Pp. 164. § (1) bekezdésére is figyelemmel, a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felek között létrejött szóbeli megállapodás mire vonatkozott. Ebben a körben az alperesi képviselő tett nyilatkozatot, továbbá tanúk meghallgatására került sor. A meghallgatott tanúk az alperesi előadást cáfolták, egybehangzóan nyilatkoztak arra vonatkozóan, hogy a 3.080,- Ft/tonna + áfa ár csak a szállítás költségére vonatkozott.

Az alperes okirati bizonyítékként hivatkozott a Gánton 2005. augusztus 31-én kelt iratra, amelyen kézzel írtan szerepel **H.T.** által jegyzetten az a bejegyzés, hogy 3.080,- Ft (fuvar + anyag). Hivatkozott továbbá a 2005. szeptember 15-én kiállított 401390/05. sorszámú számlára, amelyben szintén 3.080,- Ft nettó egységár szerepelt, és amelyen a számla aljára került az a megjegyzés, hogy „egységár rakodással, fuvarral együtt”; ez a számla azonban sztornózásra került. Ezzel szemben a felperes az iratokhoz csatolta azokat a számlákat, amelyeket a fuvarozást végző alvállalkozók, így **K.J.**, valamint a **P. Kft.** állított ki a felperes nevére és amelyben fuvardíjként 2.844,- Ft/tonna összeg került kikötésre.

Az eljárás során tanúként meghallgatott **H.T.** nyilatkozott az iraton szereplő kézzel tett bejegyzésre. Az elsőfokú bíróság azonban döntő jelentőséget nem is ennek a körülménynek, hanem a felperes által becsatolt és az alvállalkozók által kiállított fuvarszámláknak tulajdonított. A felperes ugyanis a szállítási tevékenységet nem vitatott módon nem saját gépkocsikkal, hanem alvállalkozók útján végeztette. Az alvállalkozók által kiállított számlában foglalt fuvar költség, amelyet a felperes felé érvényesített, 2.844,- Ft/tonna volt. Ezt összevetve az alperes által hivatkozott 3.080,-Ft/tonna összeggel megállapítható, hogy ebben az esetben a felperes az alvállalkozók kifizetését követően a kőmennyiséget 236,- Ft/tonna áron értékesítette volna az alperes részére. A kőmennyiség árára vonatkozóan a felek már korábban megállapodást kötöttek. A kőmennyiség árát fajtától függően 1.100,- Ft, 1.400,- Ft és 1.450,-Ft/tonnában határozták meg. Figyelembe kellett venni azt is, hogy a leszállított kőmennyiségnek nem is egységes volt az ára, így ez a tény is cáfolja az alperes azon hivatkozását, amely szerint a felek egységes 3.080,- Ft-os árban állapodtak volna meg.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítási eljárást követően nem lehetett azt kétséget kizáró módon megállapítani, hogy az alperes által hivatkozott és beszámítási kifogásként elbírált nyilatkozat megalapozott lenne. A meghallgatott tanúk vallomása, valamint a rendelkezésre álló okiratok alapján nem lehet azt megállapítani, hogy a felek megállapodást kötöttek volna arra, hogy attól az időponttól kezdődően amikortól a felperes vállalta a kőmennyiség leszállítását az alperes részére, a szállítás és a kőmennyiség árát együttesen 3.080,- Ft/tonna + áfa összegben határozták volna meg.

Mivel az alperes kétséget kizáró módon nem tudta bizonyítani a szóbeli megállapodás tartalmát, ezért a beszámítási kifogást elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a beszámítási kifogásának történő helyt adást és a felperes perköltség viselésére történő kötelezését.

Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor döntését nem az okirati bizonyítékokra alapozta. Azok közül legfontosabb jelentősége a Gánton, 2005. augusztus 31-én kelt megrendelés visszaigazolásnak és a felperes által kiállított 401284/05. számú számlának van, amelyeket a fellebbezéséhez ismételtén csatolt. A megrendelés visszaigazolása H.T. aláírásával egyértelműen azt tartalmazza, hogy a megadott 3.080,- Ft + áfa egységár a fuvarozás és az anyag költségét is magában foglalja. Álláspontja szerint az okirattal szemben H.T. tanúvallomását nem lehet figyelembevenni. A tanú egyébként is elfogultnak tekintendő, mivel a felperessel áll munkaviszonyban és ebből következően kártérítési felelőssége is felmerülhet. A hivatkozott számlát a felperes állította ki a megállapodást követően, azon egyértelműen szerepel, hogy a 3.080,- Ft-os egységár rakodással és a fuvarral együtt értendő. Az a felperesi hivatkozás, hogy adminisztratív hiba történt, nem vehető figyelembe.

Álláspontja szerint a bizonyítékok helyes értékelése esetén döntő jelentősége e két iratnak van, melyek a beszámítási kifogását egyértelműen megalapozzák. Felperesi ügyvezető, O.Gy., tanúvallomása sem értékelhető önmagában érdekeltisége miatt, továbbá azzal szemben áll az alperesi képviselő nyilatkozata, ezért megalapozott döntést csak és kizárólag az okiratok figyelembevételével lehet hozni.

Hibás és téves az az ítéleti indokolás, hogy döntő jelentősége az alvállalkozói fuvarszámlák figyelembevételével adódó számításnak van, mivel a felperes és az alvállalkozók közötti jogviszony a jelen pertől teljesen elkülönül. A peres felek egymás közötti megállapodását nem befolyásolta az, hogy a felperes mekkora összegből tudja megoldani az alvállalkozóival a szállítást.

Az egységes bírói gyakorlat szerint elsődlegesen a közvetlen bizonyítékokat kell figyelembevenni és értékelni. Közvetett bizonyíték csak abban az esetben vehető figyelembe, ha a közvetlen bizonyítékok alapján a jogvita nem bírálható el.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes perköltség viselésére történő kötelezését.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy a tanúvallomások és a felperes által kibocsátott számlák alapján alaptalan az alperes azon állítása, hogy a felek a teljesített szállítások esetén a fuvar- és anyagköltséget együttesen 3.080,- Ft

összegeben állapították volna meg. Ezt támasztja alá a felperesi cég ügyvezetőjének vallomása, valamint az alperesi társaság részére küldött felperesi ajánlat is, amely fajtától függően különböző árakat határozott meg a zúzott kövekre.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárásban, valamint a bizonyítékok értékelésekor a Pp. bizonyításra vonatkozó szabályainak megfelelően járt el. Az alperes elfogultságra való hivatkozása H.T. esetében megalapozatlan, mert a tanú által elmondottakat a fuvarszámlák, valamint a többi tanúvallomás is alátámasztja. Ha a szerződés az alperesi állításnak megfelelő egységgel jött volna létre, akkor a felperesi társaság az utépítési zúzalékért 236,- Ft összeget kapott volna szállításonként, figyelemmel a fuvarozó alvállalkozók által benyújtott számlákra. Az erre való hivatkozás tehát életszerűtlen, valamint a rendelkezésre álló adatokkal ellentétes.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és érdemben helytállóan utasította el az alperes beszámítási kifogását.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher szabályait helyesen állapította meg, azaz azt, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a beszámítási kifogás körében az alperesnek kellett volna kétséget kizáró módon bizonyítania a megállapodás tartalmát. A szerződés tartalmának megállapítására az elsőfokú bíróságnak egyrészt tanúvallomások, másrészt okirati bizonyítékok álltak rendelkezésére. Mivel az összecszerűség vonatkozásában a felperesi ügyvezető által 2005. augusztus 31-én küldött megrendelés visszaigazolásán az árra vonatkozóan rögzített összeg nem volt egyértelmű, ennek tisztázására hallgatta meg az elsőfokú bíróság az eljárása alatt a tanúkat. Az elsőfokú bíróság az alperesi fellebbezéssel ellentétben értékelte a fellebbezéséhez A/1 alatt csatolt, a felperesi ügyvezető által 2005. augusztus 31-én kelt megrendelés visszaigazolás elnevezésű okiratot is, továbbá az A/2 alatt csatolt 401284/05. számú számlát.

APp. 206. § (2) bekezdése kimondja, hogy a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. Helyesen járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor a rendelkezésére álló okiratokat és tanúvallomásokat mérlegelte és értékelte, döntését pedig nem kizárólag az alperes által a fellebbezéséhez is csatolt okiratokra alapította.

A megrendelés visszaigazolását ugyanis megelőzte az alperesi cégvezető által 2005. augusztus 31-én, a felperesnek H.T. szállítási ügyintéző részére küldött megrendelése, és azt az alperes az eljárás során nem vitatta, hogy ezen a levélen az alperes képviselőjének aláírása szerepel. A megrendelésben utalás történt a 2005. július 21-én kötött vállalkozási szerződésre, megjelölve a zúzalék minőségeként annak nettó árát és a várható mennyiséget, valamint, hogy a fenti mennyiség leszállítását 3.080,- Ft/tonna + áfa egységgel kéri. Ezt erősítette meg a

felperesi ügyvezető által 2005. augusztus 31-én írt megrendelés visszaigazolása, amelyben utalt arra, hogy az aznap érkezett fuvarrendelést megkapták.

Mindebből egyértelműen az következik, hogy a felek között a 2005. augusztus 31-ét követő időszakra 3.080,- Ft/tonna + áfa egységárral létrejött megállapodás kizárólag a megrendelt kőmennyiség elszállítására vonatkozott. Ebből a szempontból irreleváns az, hogy H.T. a megrendelés visszaigazolására kézzel ráírta, hogy 3.080,- Ft, lefelé vezető nyíllal fuvar, az összeg mellett (fuvar+anyag), mivel H.T. a felperesi társaság képviselője nem jogosult, így a társaság nevében semmilyen nyilatkozatot nem tehet.

Megalapozatlan az alperesnek H.T. és a felperesi ügyvezető elfogultságára való hivatkozás, mert a tanúvallomásuk alátámasztja az okiratokban foglaltakat.

Az alperes beszámítási kifogásának jogalapját nem bizonyítja a fellebbezéséhez A/2 szám alatt ugyancsak csatolt 401284/05. számú számla, amelyet a felperes 2005. szeptember 2-án állított ki. Ez a számla ugyan elküldésre került az alperesnek, azonban még annak fizetési határideje előtt két héttel sztorozásra került 2005. szeptember 15-én, és ugyanezen a napon került kiállításra a 401391/05. számú számla a 401284. számú számla helyett, amiben a kő vételára, a rakodási díj és a fuvarköltség külön feltüntetésre került, és amelyet az alperes ki is fizetett.

Arra az alperes a fellebbezésében helytállóan hivatkozott, hogy a jelen ügy elbírálása szempontjából döntő jelentősége nem az alvállalkozói fuvarszámlák figyelembevételével adódó számításnak van, hanem a másodfokú bíróság álláspontja szerint a becsatolt okiratoknak, elsődlegesen a 2005. augusztus 31-i megrendelésnek, az ugyanazon a napon kelt megrendelés visszaigazolásnak, a számláknak, valamint a tanúvallomásoknak van. Az alvállalkozói fuvarszámlákkal kapcsolatban levezetett számítás csak megerősíti mindezeket.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - részben kiegészített indokolással - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a felperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg és azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza, figyelemmel volt a jogi képviselőnek a másodfokú eljárás során kifejtett munkájára, az írásbeli ellenkérelemre és a tárgyaláson való megjelenésre.

Mivel jelen másodfokú eljárásban felülbírált elsőfokú határozat meghozatalát megelőzően a másodfokú bíróság a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét, ezért az Itv. 51. § (1) bekezdése alapján a fél a megismételt eljárásban az illeték ismételt megfizetése alól mentesül, ezért a korábbi határozatban megállapított fellebbezési eljárási illetéken túlmenően jelen eljárásban az illeték viseléséről nem kellett dönten.

Budapest, 2009. év október hó 8. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsanna sk.
előadó bíró
A kiadmány hiteléül:

bírószági tisztviselő

. Tibold Ágnes sk.
bíró